

TOMI KONTIO

Azt hiszem, élek...

*Azt hiszem, élek, pedig tudom, hogy halott vagyok,
lassanként megtanultam, hogy a kövek,
a csendjük, az arcuk,*

*az ég és az űr egy és ugyanaz,
itt a közelben és itt ebben a kőben.*

*De a kövek szép lassan fölkerekednek,
és a virágok és a szél megérint kőidőben,
hogy mondhassuk, valami van.*

Együtt, négy szemmel

*Együtt, négy szemmel bámulni
egyazon világot,
nézni az öböl felett örvénylő ködöt,
a lélegző párát,
az elnémult nádakat.*

*Az ébredő madarak hangja,
mint a testünkre fonódó
gyapjúfonál,
a hajnalsillag vándorló tükörképe
a vízen.*

Barátaidnak mondtad a fákat

*Barátaidnak mondtad a fákat,
és most a sötét fenyők úgy állnak, mint a bírák,
nem beszélnek rólad, barátjukról,
nem árulják el, mi van az égben,
melyet pedig ághegyeikkel karistolnak.
Múlt éjszaka fellőttek egy baglyot
a gyökerekkel benőtt ösvények fölé,
én pedig láttam a szemét, a tekintetét.
Az erdei egér úgy suhant, akár egy sóhaj
a fenyők mögé, nem tudtam kivenni
üzenetét, mely ebből a világból
ama másikba röppent, ahova eltűntél te is,
oda, ahol nem vagy.*